

S.H.I.T.

1. Planen

Välkomna! Sitt ner! Trevligt att se er. Eller det är ju egentligen bara enligt order. Kul att se dig, nummer Tjugo! Och nummer Fjorton! Vi börjar!

Nummer Ett börjar sammanträdet i S.H.I.T. organisation för Sarkasm, Hatbrott, Inbrott och sånt och Terror.

”Vi har en förrädare bland oss!” sade Nummer Ett. Ett allmänt skrämt mummel bland de övriga numren hördes. De var 24 stycken, från Nummer Ett till Nummer Tjugofem. Av någon anledning fanns det inget Nummer Sjutton. Det fanns naturligtvis en förklaring på det. Men jag har ingen aning faktiskt. Nå, Numren var företrädare och ansvariga för olika grenar av det gigantiska, världsomspännande brottsyndikatet S.H.I.T.

”Ja, en förrädare”, repeterade Nummer Ett. ”Och denne herr förrädare vet naturligtvis vem jag avser! Eller hur?”

Alla i sammanträdesrummet på huvudkontoret i Nöbbele skruvade på sig. ”Ni vet ju alla, herrar Nummer, att vi ägnar oss åt brottslig verksamhet, utpressning, stöld, mord, terror, kittling, göra grimaser, ja, allt för att skrämma andra att ge oss pengar, rikedom, makt, ja, vad ni vill.”

”Jag skulle vilja ha några nallar”, sa Nummer Nitton lågmält.

”Va?” röt Nummer Ett. ”Nallar!?” skrek han. ”Nallar, hmm, tja, varför inte? Hmm. Ja, Nummer Nitton, ja, du kan faktiskt få ta över Nalldivisionen. Är du nöjd då?”

”Oh, ja, jag ska inte göra Nummer Ett besviken. Jag kan till och med skicka över några nallar sedan.”

”Hehe, tja, varför inte. Nallar är ju fina. Hehe. Nå, för att återgå till ärendet vi har för handen. Förräderi!” Alla ryggade tillbaks.

”Vi vet att en av er har gått bakom ryggen, eller bakom ledningens rygg, äh, ryggar. Hmm. Nå, jag antar att det Numret vet det. Eller hur?”

Nummer Tretton satt skakande och blek i stol nummer 13 medan svetten rann nerför hans kinder, ner utefter ryggen, nerför byxbaken och ut på golvet. Nummer Tretton satt fullkomligt badande i svett.

”Jag erkänner”, nästan skrek han. ”Ja, jag erkänner, jag har vid flera tillfällen underlåtit att håva in storkovan vid flera brott begångna i S.H.I.T.s namn. Jag erkänner.”

”Aha! Hehe. Nå, Nummer Tretton. Det känns väl skönt att erkänna. Eller hur?”

”Ja, skönt. Äntligen över. Rädslan för upptäckt. Hålla masken på firmafesten. Inga fiskar i present. Skönt.”

”Vadå?” frågade Nummer Ett. ”Vadå inga fiskar? Gillar du inte fiskar, Nummer Tretton?”

”Nja, jag är vegan.”

”På så sätt. Ja, du vet Nummer Tretton, eller ska jag säga före detta Nummer Tretton. HAHAHA.”

”Vad var det där?” la sig nu Nummer Noll, Nummer Ett:s assistent, i.

”Vadå? Hahaet?”

”Ja.”

”Det är mitt sardoniska skratt.” Nästan alla utom de mer intellektuella bland numren, började kolla Google för att ta reda på vad sardoniskt betydde.

”Sluta med det där!” röt Nummer Ett. ”Vi ska nu tadla vår förrädkollega på ett lämpligt sätt.” Ett flertal i rummet försökte diskret googla igen, på tadla.

Nummer Ett satte handen på en stor spak bredvid honom. Och med ett sardoniskt (för de som vet vad det betyder) skratt, förde han framåt spaken. ”HAHAHA.”

Inget hände.

”Vad nu?” undrade Nummer Ett. Han drog en gång till i spaken. Och återigen en gång till när inget hände då heller. ”Nummer Noll, vad är det här? Garanterade inte du att stolvältarfunktionen skulle fungera till 100%?”

”Njae, inte till 100%. Men Dollarstores medföljande manual menar att det ska fungera, så fort man gjort ett draw i levern. Så det ska ju funka.”

”Drag i levern? Vad i helvete”, röt Nummer Ett. ”Ja, Nummer Tretton, du får verkligen ursäkta att vi har en del tekniska problem. Vi

hoppas de ska vara lösta inom kort och att du kommer att falla ner till krokodilgropen som planerat. Du har plats nummer ett i kön.”

”Jag väntar gärna en stund till”, pep Nummer Tretton.

”Eh, en teknikalitet, oh store Nummer Ett”, sa Nummer Noll. ”Men det är inte en krokodilgrop. Det är en alligatorgrop. Arten vi håller i våra dödstankar, hehe, är av arten Alligatoridae, som visserligen är en krokodilart, men en underart som utmärks av att huvudena är bredare och kortare, liksom att käkarna är mer U-formade och kraftigare än den vanliga krokodilens. Nosen är trubbigare. Och, än mer viktigare, alligatorer kännetecknas av att de är mycket snabbare än sin artfrände, den vanliga krokodilen. Det var ju därför som Nummer Ett, så föredömligt inhandlade dem.”

Nummer Ett hade sjunkit ihop, såg uttråkad ut och trummade med fingrarna mot bordet. Han var tvungen att trumma med fingrarna, han hade ingen vit katt att stryka. Nummer Ett var hemligt, trodde han, allergisk mot katter. ”Är du klar nu, Noll?”

”Ja, jag tror att jag har förklarat det viktigaste”, sa Noll.

”För satan, Nummer Tretton väntar otåligt.”

”Ingen brådska”, avvärjde Nummer Tretton.

”Hm”, sa Nummer Noll. ”Det är inget fel på spaken. Den SKA fungera. Vi har satt i sladden. Och vi har startat om den. Hmm..?”

”Eh, ursäkta”, hördes från Nummer Tretton. ”Det finns en liten knapp här på stolen, eller egentligen en liten, knappformad spak. En liten en. Det står SÄKRING på den. Kan det vara något, som man ska trycka på för att det ska fungera? Kanske?”

”Få se”, sa Nummer Ett, och gick fram till Nummer Tretton. Han slog om knappen, eller egentligen den knappformade lilla spaken. Den lilla. ”Hm, det borde göra susen.”

Oväntat och tvärt vände stolen upp och ner, den som Nummer Tretton satt i. Exnummer Tretton åkte med ett gällt skrik ner genom ett rör och ner i alligator-, inte krokodil-, gropen eller bassängen. Poolen, sa en del.

Det hördes en plask och några skrik och lite mer plaskande och smaskande tills allt upphörde.

Nummer Ett stirrade rasande mot Nummer Noll, vansinnig och urförbannad. ”Vad i helvete håller du på med?”

”Oops”, sa Nummer Noll urskuldande. ”Jag skulle bara pröva innan Nummer Ett skulle, jag menar, spaken och... så.”

”Jag ville ju göra det där”, sa Nummer Ett argt. ”Jaha, kamrater numros, så går det om man inte följer order och inte gör ett bra jobb. Ingen Pension. Ingen firmafest. Inga fiskar.” Skönt, var det några som tänkte.

Nu hade mycket dyrbar tid gått åt till den där stolen och allt tjafs. Jag menar, de flesta av numren i salen var dyrbara och gjorde ju en hel del flis, uppåt 100-200 papp per vecka. Så Nummer Ett återkallade till ordningen.

”Jaha”, sa han och tittade på Nummer Noll. ”Om vi skulle återgå till det vi egentligen skulle förhandla om. Eller, förhandla, hehe, mer beordra. Vi i ledningen för S.H.I.T. har kommit upp med en plan.”

”Kommit på. På”, sa Nummer Noll, petimätern. ”Kommit på. Det heter kommit på. Kommit upp är en anglicism som inte hör hemma i det svenska språket.” Några sökte sig igen till Google lite försiktigt så det inte skulle märkas.

Nummer Ett trummade åter med fingrarna mot bordet.

”PÅÅÅ!”, röt han. ”Vi har kommit PÅÅÅ en plan. Är det någon som är intresserad av att höra den?” Ett nickande mummel hördes.

”Nå. Så här ligger det till. England, som vi ju känner väl, ja, från otaliga operationer av olika, diversifierade brott, mycket lyckade och lönsamma, hehe. Ja, de har beslutat att privatisera sin administration. Tja, av kostnadsskäl kan man förmoda. Det är dyrt att hålla ett land. Inte minst för att brottsyndikat, som till exempel S.H.I.T. – utan att skryta – utövar utpressning, stölder och olagliga övertagningar av engelsk egendom. HAHAHA.” Hans sardoniska skratt, mumlade numren sinsemellan.

”Nå, till den ändan.” Nummer Ett tittade på Nummer Noll, som bara ryckte lite på axlarna. ”Till den ändan har den engelska drottningen, eller om det är parlamentet, de vet väl inte själva, beslutat att den engelska guldreserven, också ska privatiseras. Den ska löna sig, tänker de. Så, till den ändan, ska den flyttas till ett land, som har en mycket mer förmånlig lönestruktur. D v s ett land där löner inte betalas ut i någon utsträckning. Och om det görs, i snålt tilltagna doser. Det här gillar England. En billig guldreserv är den bästa huvudkudden.”

”Eh, ett rent samvete är det väl..? Den bästa huvudku...”, tystnade Nummer Noll. Nummer Ett glodde argt på Nummer Noll.

”Nå, om jag får lov att fortsätta utan av bli avbruten på det mest... Jo, det är här vi kommer in, vi i S.H.I.T. Guldreserven ska flygas från ett militärflygfält i mellersta England till detta lilla billiga land någon gång i nästa vecka. Allt i en Hercules. Detta är ju som en direkt inbjudan till ett brottsyndikat som S.H.I.T. Maffe. Med smör på. Som att ta tårta från ett barn.” Nummer Noll höjde armen lite, men sänkte den efter en arg blick från Nummer Ett. ”Och, kära vänner, vet inte S.H.I.T. när detta ska ske och vart guldet ska? Johodå. Självklart. Alla detaljer har vi. Vi vet när. Vi vet varifrån. Vi vet vilken tid. Vi vet vart det bär av. Vi vet vad kapten heter. Vi vet allt. Hmm, vi vet allt? Skulle kunna bli en slogan för S.H.I.T. Måste ta upp det på styrelsen nästa gång.”

Hur ska det gå till, undrade numren och mumlade och viskade sinsemellan.

”Detaljerna kommer att distribueras i god tid före aktionen, som ledningen har valt att kalla Operation Guldlock.

”Oh”, sa Nummer Nitton. ”Nallar”.

”I stort sett”, fortsatte Nummer Ett, ”går planen ut på att vi på något sätt byter ut besättningen till några av de våra och, tja, kapar planet med allt guld och flyger det till vår hemliga bas. Nummer Nio får ta hand om det, såsom varande specialist på kapningar.”

”Inga problem, chefen”, sa Nummer Nio med stort självförtroende.

”När vi sedan kapat guldplanet och landat det på ett säkert ställe, obekant för alla andra än oss i S.H.I.T. kommer vi att utöva utpressning mot England. HAHAHA.” Alla kände igen det skrattet. ”Vi kommer att begära en stor, mycket stor lösensumma för guldreserven. Mycket stor. HAHAHA.”

Alla numren satt stilla och tänkte, tittade på varandra, rynkade på pannorna och undrade lite. Nummer Tio lyfte handen.

”Jaha, vad vill Nummer Tio?” sa Nummer Ett.

”Jo, en liten detalj bara. Jag undrar. Och flera av mina kollegor. I det här rummet. Vi undrade lite om, ja, om vi nu har guldreserven. Enligt ledningens plan. Då frågar man sig ju, hehe. Ja, att om vi har guldet redan. Varför skulle vi begära en lösensumma för det? Jag menar, i stort sett. Ehh...”

”Ifrågasätter du ledningens plan?” Nummer tio skakade på huvudet. ”Tror du att ledningen inte vet vad ledningen gör? Är det det du tror, Nummer Tio?”

Nummer Tio började svettas och tittade oroad på stolens säkringsmekanism. ”Ne-nej, då. Överhuvud taget inte”, svettades Nummer Tio fram. ”Men om man redan har alla ägg i korgen, då...”

”I samma korg”, sa Nummer Noll. ”Ha alla ägg i samma korg.” Han tystnade efter en blick från Ettan.

”Detta, käre Tio, denna Operation Guldlock, är nog uträknad och planerad in i minsta detalj. Om det är något vi inte behöver undra över är ledningen kompetens vad gäller brott av allehanda slag. Bra så, Nummer Tio?”

”Självklart, Nummer Ett”, sa Nummer Tio lättad.

”Nå, alla ska få sina enskilda orders, eh, ordrar, orderna...” Han tittade på Nummer Noll, som inte sa något. ”Nå, i god tid före operationen. Är det klart?” Alla nickade.

”Jaha, om ingen har något mer?” Nummer Ett tittade särskilt på Nummer Noll. ”Om ingen har något då går vi och fikar.”

Alla numren, utom då olycklige Nummer Ex-Tretton, gick ut från sammanträdesrummet och in i fikasalongen där det bjöds på, ja, fika.

Ja, wienerbröd. Så där tårta, du vet med choklad och jordgubbssylt. Mmm. Jag vill nog ha en konjakskrans. Jag kan berätta om hur ordet wienerbröd kom till. Åh nej. Det finns väl te, oolong helst? Och som grädde på moset, hehe, kan jag berätta om Sachertårtans tillkomst. Suck. Undrar om det finns Battenbergkakor?

2. Offren

Ungefär samtidigt, som sammanträdet pågick hos S.H.I.T. Eller, förresten exakt samtidigt, klockan 14.00 till 14.35 (2.00–2.35 PM), men i London, träffades chefen för försvaret, eller Waitrose War and Food Ltd numera och chefen för nyligen ombildade och privatiserade MI7-Eleven.

De samtalade om den stora operationen att flytta, eller ombasera, den engelska guldreserven. Operationen kallades Silver Bear (Nummer Nitton skulle bara veta. Och det fick han ju så småningom).

För att förklara, försvaret hade blivit alldeles för dyrbart, så det bestämdes att det skulle privatiseras, för större lönsamhet. Waitrose hade lagt det bästa budet och dessutom stod det för kvalitet, då firman visserligen sålde samma smörja som övriga dagligvaruhandlare, men man sålde det till betydligt dyrare priser. På det sättet slapp man ju också slöddret, det fattiga slöddret. Det gav en sorts kvalitetsstämpel åt försvaret, eller som det hette nu Waitrose War and Food Ltd.

På samma sätt hade underrättelsetjänsten resonerat och av lönsamhetsskäl privatiserat gamla hederliga, eller ohederliga, skulle en del säga, MI7. Det hade nu blivit MI7-Eleven. Varför det hette så är dessvärre hemligstämplat, klass A.

Nå, för att återgå till den spännande historien, eller tråkiga, skulle en del säga. Chefen för WWF (cool akronym, va?) Brigadör General Sir M. Sistemans Strongh och MI7-Elevens chef Lord Pussydick satt på Sistemans Stronghs rum på amiralitet och planerade i stora drag Operation Silver Bear, den om att relokalisera guldreserven, till ett mindre, billigare land.

Landet var redan valt och hade accepterat att överta ”lasten”, som den skulle kallas. Den skulle förvaltas för ett arvode att betalas ut till de sju rikaste familjerna i landet. Detta för att säkerställa säkerheten och främja de båda ländernas goda relationer och landets välstånd, underförstått då för de sju familjerna.

”Nå, på så sätt”, sa Sir Sistemans Strongh, ”Så här ska ska operationen utföras. Vi har planerat mycket noga, kan jag försäkra dig, min gode Pussydick.” Pussydick nickade. ”Nå, på så sätt. Vi kör ”lasten” i beståndsdelar av tackor, från London till Mannering, du vet

det gamla oanvända militärflygfältet i Buckinghamshire, fyller Herculesplanet och kapten Stricken och hans besättning flyger det helt enkelt till det lilla landet, lastar av och flyger tillbaks. Klart. Vad kan gå fel?”

”Njae, min käre Sistemans-Strongh, saker kan gå fel”, protesterade Lord Pussydick. ”Vi har indikationer på att möjligheten för att om fel parametrar inträffar och slumpartade händelser skulle komma att ske, då eventuellt, baserat på både signal- såväl som underrättelsespaning, något skulle kunna sätta, som man säger, en käpp i hjulet, få silverbjörnen att falla eller åtminstone darra.”

Sistemans-Strongh satt som ett outrätat frågetecken. ”Nå, på så sätt”, sa han.

”Vi har från tämligen säkra källor”, fortsatte Lord Pussydick, ”att ett visst brottssyndikat, som ska förbli oomnamnt för tillfället, planerar ett övertagande, d v s begå en ren stöld för att tillskansa sig ”lasten”. Mycket säkra källor, eller ja, tämligen.”

”Nonsens”, sa Sistemans-Strongh. ”Nå, på så sätt. Vi inom WWF tror överhuvud taget inte på några problem. Vi har undersökt saken mycket noga. Vår man i världen, så att säga, har inte fått några indikationer på att det skulle, som man säger, vara foul play i görningen. Och jag, och ledningen, litar fullkomligt på Barry, eh, vår underrättelseofficer.”

”Nå, nu är ju kanske inte försvaret så bra på just underrättelser medan vi inom MI7-Eleven är experter, mer eller mindre experter. Jag föreslår att vi bygger upp en särskild grupp, en kommitté, som ska bevaka hela operationen och säkerställa säkerheten på ett säkert sätt. Känns det säkert?”

Brigadör General M. Sistemans-Strongh tänkte ett tag och sa till sist: ”Nå, på så sätt. Jag ska göra dig till lags. Vi tillsätter en expertkommitté för att säkerställa säkerheten. Waitrose har en hel del förmågor. Du har väl också några kompetenta?”

”Jo då”, svarade Lord Pussydick. ”Jag tror att den här operationen Silver Bear kommer att krönas med framgång, min käre Sistemans-Strongh. Allt är klart att köra på onsdag nästa vecka.”

”Onsdag?” invände Sistemans-Strongh. ”Torsdag, menar du väl?”

”Javisst ja, torsdag menar jag.”

”Nå, på så sätt. Då är vi väl klara? Då tar vi te.”

”Nå, på så sätt”, sa Lord Pussydick. Brigadör Generalen log uppskattande. De båda gick ut från kontoret och in i tesalongen för att fika, eller som man säger i London, ta te.

Ja, danish. Såna där roly-polies. Kanske en rejäl fruit cake. Mmm. Jag kan berätta om hur Battenberg kom till. Suck. Har de scones, tror du, med clotted cream och jam? Mmm. Undrar om det finns kaffe? Eller

princess cake. Mmm.

3. Operationen

Kapten Stricken och hans besättning höll på att förbereda flygningen till det lilla landet. Man hade plottat en route där Herculesen skulle mellanlanda i Gibraltar och då också byta besättning för vidare färd. ”Lasten” fanns ombord. Det var mycket ”last”.

Parking Brakes – ON – Landing Gear Lever – DOWN – Flaps up – Checked – Probe Test – Checked – Window Heat – Checked – Position Lights – ON – Throttle – IDLE. Ja, de läste checklisten, som ju alla flygare gör när de anänder ombord, före motorstart, före taxning, före Take Off, efter Take Off, före störtning, när lamporna blinkar, etc, etc.

Samtidigt förberedde sig den nya besättning i Gibraltar. De checkade in på WWFs bas. Men det var S.H.I.T.-personal. Den ordinarie besättning hade dagen innan fått ”nya order”. De skulle inställa sig på WWFs högkvarter i London på fredagen, dagen efter flygningen. Vad förvånade de skulle bli, både besättningen och WWFs ledning. Hihi.

Att ett byte hade kunnat ske berodde på Gerry, Gerry som serverade i tesalongen på amiralitetet. Han var en högt utbildad S.H.I.T.-agent och hade infiltrerat högkvarteret, så själv han var. Han hade öron och lyssnade, han hade avlyssningsapparat, slutledningsförmåga, simultankapacitet och uthållighet, fiffighet, snabbhet. Han kunde slåss, skjuta, skära (med kniv bl a, men också av halsar) och förklä sig, inte märkas och, inte minst, han kunde sammanställa en rapport lika lätt som du och jag monterar ihop en Ikeamöbel.

Utbildning var en av S.H.I.T.s grundstenar. Som det stod i verksamhetsplanen, fiffigt formulerat ”Vår verksamhet ska kännetecknas av hög kompetens, hög kvalitet, kundnöjdhet, måluppfyllelse, att vi ska ha konkretiserade inriktningsmål med välformulerade tillhörande strategier och åtgärder, ha en i sann ickedemokratisk anda tillsatt nämnd, med uppgift att ha en systemledarroll och som i en egen regi redovisar organisationens budget, samt gott fika. Planen ska kontinuerligt utvärderas, uppdateras och användas till grund för erfarenhetsåterkoppling, nulägesanalys och framtidsplanering”.

S.H.I.T. var en välrenommerad verksamhet och organisationen hade vid senaste Robért-galan vunnit åtskilliga Robérts. Man hade vunnit pris för Bästa Brottsyndikat Totalt (prestigepriset), men också för Bästa Utbildningsfunktion, Årets Ledare, Bästa Fikat och för Bästa Verksamhetsplan. Om ni vill ha ett brott utfört, vilket som helst, vänd er med förtroende till S.H.I.T. Vi tar ingen skit! Välkomna! Uppmärksamheten med alla Robért-priserna gjorde att S.H.I.T. hamnade på förstasidan i ”Crime Today”. Två gånger.

Nå, utbildningen på organisation var ypperlig, förstklassig, bäst i branschen och kännetecknades av hög kompetens och kvalitet samt gott fika.

Dock hade revisorerna för förra årets budget- och årsberättelse gjort vad de kallade ”en notering” för att de planerade skyhöga vinsterna man budgeterat för inte hade uppnåtts. Därför hade man gjort vissa åtstramningar, indragningar, nedskärningar, borttaganden, personalinskränkningar eller som man sa, effektiviseringar. Man hade dragit in Sacher-tårta på fiket. Det skulle väl göra susen. Sedan hade man sparkat på flera anställda. Vänligt men bestämt, dock, men ändå sparkat, kompetent och kännetecknat av hög kvalitet.

Gerry var den fulländade onde agenten. Han jobbade som sagt i tesalongen på amiralitetet i London och hörde allt, eller i varje fall mycket, norpade åt sig dokument, stal några av de fina pennorna Waitrose hade köpt billigt från The Peoples Nearly Democratic Republic of China och han kunde göra slutledningar om de operationer, som WWF och MI7-Eleven planerade. Och ändå, ändå var det knappt någon som visste att Gerry jobbade där. Han smälte in i bakgrunden. Just det han kunde smälta in perfekt också. Och i ett café passar ju just i bakgrunden. (Fattar ni, bakgrunden, ni vet, som man gör kakor av, men också att man inte syntes typ. Suck. Att man ska behöva förklara allt).

S.H.I.T. hade därför all information om Operation Silver Bear, som just hade inletts med den där läsningen av checklistan i cockpit (numera Flight Deck) i Herculesen på Mannering. Gerrys rapport var fullödlig, tydlig, välformulerad, konkret, av hög kvalitet och rik på nyanser (han var naturligtvis en hejare på att formulera sig också. Ja, jävlar vilken kille!)

Samtidigt checkade, som sagt, S.H.I.T.s falska, hehe, besättning in i Gibraltar och väntade nu bara på att WWFs C130 med reg nr Teddy Bear Seven Eleven från Extra Super Special More Than Secret Operations Command (E.S.S.M.T.S.O.C), skulle landa i Gibraltar. Förutsättningarna var enligt METAR (flygväderrapporten) för LXBG. 061050Z AUTO 34013KT 9000 FEW021/// BKN033/// OVC053/// 01/M05 Q0982 RESHUP=. Det betydde att G-TBSE skulle komma in från Medelhavet för att landa på bana RWY 27. Mycket sån där intressant flyginformation, eller hur?

Snart kunde man skimta G-TBSE på Short Final. Landningsljusen skimtrade bland molnen. Besättning hade läst Before Landing Checklist. Flaps down – SET – Landing Gear – Down and locked, 3 Green – Landing Clearance – Received – Checklist Complete.

Mjukt landade kapten Stricken Herculesen på Gibaltars flygplats. Bilarna köade på ömse sidor av landningsbanan innan de kunde passera

över den till Gibraltar resp. Spanien. Han taxade in till parkeringsplatsen vid den lilla flygvapenbasens HQ, ett skjul mer eller mindre numera. Men de hade gott te. Och tilltugg.

S.H.I.T.s besättning hade fikat och de var beredda att flyga Herculesen till dess slutliga destination. Men det var inte det lilla landet. Näna. Hähä.

Besättningen på G-TBSE landade snyggt, kompetent och med hög kvalitet på Uråsa f d militärflygbas. Eller som S.H.I.T. kallade det med en vink åt det förflutna ”27”. Kaptenen taxade in i den hemliga hangaren, eller som de kallade det tjugosjuset, hehe. Han stängde av motorerna och propellrarna slutade långsamt rotera. NU hade S.H.I.T. Storbritanniens hela guldreserv i förvar. Nu skulle här förhandlas. Eller rättare sagt utpressas. HAHAHA. Vad nu då? Ett sardoniskt skratt? Javisst. Nummer Ett kunde inte hålla sig. Han ville se och ta i allt guld. Han älskade guld. Vem gör inte det? Tja, kanske då en som inte gillar guld.

”Oj, så mycket guld har jag inte sett sedan jag sist såg så mycket guld.” sa han. ” Och det var länge sedan, typ.”

”Ja”, sa Nummer Noll, assistenten. ”Tänk så mycket guld man skulle kunna köpa för det, om man hade det.”

”Jamen, det har vi”, skrattade Nummer Ett. HAHAHA. ”Det här måste firas med fika. Och, tillade han, MED Sachertårta, för en gångs skull. För att fira.” Alla jublade. Det gjorde även den lille oansenlige flygplansmekanikern Theodore Raitor (Mr T, kallad eftersom han hade engelskt ursprung. Han hade även örsprång ibland. (Irrelevant info.)

Vad S.H.I.T. inte visste var att Theodore var en särskild specialagent anställd av Amiralitetet, alltså WWF och MI7-Eleven. Han var liksom sin kollega Gerry en blek person, oansenlig, i skymundan, gjorde inte stort väsen av sig, jobbade på utan anmärkningar, gjorde ett bra jobb och smälte in. Insmältning är en ypperlig egenskap för en hemlig agent.

Föga anade S.H.I.T. vad denne man och agent skulle kunna göra för att sätta allt vad käppar är i hjulet för Operation Guldlock.

Fredag morgon klockan 8.30 på Amiralitetet i London. Fyra flygare tillhörande RAF inom WWF anmälde sig enligt order.

”Vi står redo för nya uppgifter”, sa kapten Benjamin ”Ben” Jerry inför ett par förbluffade chefer, Brigadör General Sir M. Sistemans-Strongh och Lord Pussydick.

”Vad i helv...”, sa Sistemans-Stttrongh. ”Vad gör ni här? Ni ska ju vara i det lilla landet. Eller på väg hem igen.”

”Vi blev ju utbytta och fick nya order. Här är vi enligt order.”

”Få se”, sa Lord Pussydick. ”Helvete, Amiralitetets arkivbeständiga

officiella skrivpapper. Med era orders, ordrar, ordens, ordena, hmm... Vad i helvete kommer det ifrån. VI har inte skrivit det. Det är inte våra underskrifter. Eller hur, Sistemans-Strongh?" Han visade papperet för Sir Sistemans-Strongh, som skakade på huvudet. "Det liknar det. Men det är det inte. Vänta lite. Se här nere. Hmm? Ser du Sistemans-Strongh. Längst ner." Sistemans-Strongh nickade."/.. Kopia till Nummer Ett. /.. Kopia till Hemliga Arkivet."

"Nå, på så sätt. Ser faktiskt ut som S.H.I.T."

"Verkligen, min käre Sistemans-Strongh. Nu sitter vi, om uttrycket tillåtes, verkligen i skiten. Omma Gadd."

"Nå på så sätt", fortsatte Sistemans-Strongh. "Jaha, då börjas det igen. Jag kommer så väl ihåg operation Strykbräda, för, låt se, ett par år sedan. Det skulle inte förvåna mig om vi inom kort får en påringning från Nummerbyrån."

"Haha, fyndigt, min gode S. Men vilken fasa. Vilka kostnader. Vilken nesa. Vilka problem. Vad ska premiärministern säga? Vad ska drottningen säga? Ja, förutom vilket fint väder vi har."

"Nå, på så sätt. Vi kan väl inte göra mer i nuläget. Bara vänta. Då kan vi väl gå och ta te."

"Utmärkt idé, min käre Brigadör General. Utmärkt, en kopp te är vad man behöver nu. Ja, egentligen alltid. Men just nu nu."

4. Utpressningen

I det stora sammanträdesrummet satt ledningen för S.H.I.T. och förberedde utpressningsmomentet då man skulle ringa upp England och begära lösensumma för guldreserven. Ledningen hade diskuterat summans storlek. Den borde vara avsevärd, föreslog Nummer Femton, företrädare för den falangen. Nej, egentligen jättestor, hävdade en annan grupp. Men vi kan inte vara för hårda, tyckte en annan. England är ju en av våra stora, fasta kunder, förklarade man. Glöm inte, till exempel operation Strykbräda. De flesta nickade igenkännande. Ja, det är rätt, tyckte man. Den gjorde man rätt mycket deg på. I alla avdelningar.

"Jaha", sa Nummer Ett, "vi företar väl omröstning då om vilket alternativ vi ska välja. För alternativ 1 väljs A, för alternativ 2 väljs B och för, få se, alternativ 3 väljs då C. Så, låt oss gå till omröstning."

Mummel i salen. Demokrati. Jo, jag tackar jag. Omröstningen började.

"Här är resultatet från Nummer Två. Vi ger alternativ C 1 poäng. Alternativ B får 2 poäng. Och vi ger alternativ A 3 poäng!"

"God kväll, Nummer Ett och ni andra. Här är resultatet från Nummer Tre. 1 poäng går till alternativ B, 2 poäng får alternativ A och slutligen alternativ C får 3 poäng. Detta avslutar poängen från Tre."

Ja, så där höll det på några dagar, kändes det som. Oändliga poäng-utdelningar, till synes helt i onödan. Dessutom sedvanligt krångel då fel poäng delades ut till fel alternativ. Ett otal tekniska problem med den poängtavla man köpt eller införskaffat, hehe, från gamla Eurovisionen. Nummer Noll hade fullt upp med att ändra, fixa och ordna så hela poängstrulet blev någorlunda rättvisande.

Så till slut kunde då Nummer Ett meddela vilket alternativ som vunnit. Jaha, inte oväntat blev det alternativ C, vilket var det alternativ styrelsen föreslagit.

”Ja”, sa han, ”alternativ C har vunnit. Det blir den summa vi väljer att utpressa, eller som vi erbjuder England att betala. Och den summa som ledningen föreslagit. Vi hade ju valt det alternativet ändå, så det var tur att det blev det.” Aha, tänkte flera Nummer och nickade menande åt varann. Skendemokrati. Bättre än ingen, tyckte några.

Så hade man bestämt sig för en lämplig summa. Och man rådgjorde om vilka alternativ, vilka utpressningsmetoder, man skulle ta till om landet tvärt vägrade, eller förslog en lägre summa. Man skulle inte acceptera det utan hota med USA eller Ryssland, eller Kenya. Kenya? Ja, den åttonde familjen där gjorde faktiskt det till en lukrativ möjlighet, på något sätt. Nå, på så sätt.

Alla i nummerbyrån, hehe, var nöjda och såg fram emot att öka organisationens välstånd. Hmm, kanske Sachertårta igen. Och inte minst över att få en rejäl bonus och komma i en bättre position inför lönesamtalet i höst. Nöjda gick alla numren till kaffesalongen för att fika.

Alla numren satt spända och väntade på att utpressningen skulle börja. Nummer Ett slog högtidligt numret till England. Efter ett par signaler svarade en mekanisk röst Välkomna till Kungariket Storbritannien. Om du vill betala skatt, tryck 1. Om du vill ansöka om jobb i England, tryck 2. Vill du höra en gammal klassisk engelsk och rolig historia, tryck 3. Vill du höra mer om Monty Python, tryck 4...

Ja, så där höll det på ett tag. England hade valt att effektivisera och göra mötet med England mer kundvänligt och valde att installera det mest avskräckande och ineffektiva man kan tänka sig, en mekanisk röst som rabblade ett oändligt antal val, så man till slut skulle lägga på och inte störa mer. Men då kände inte England S.H.I.T. Fast det gjorde de ju. De hade haft affärer ihop förr. S.H.I.T. höll ut tills man kom till val 38. Om du vill utpressa England, tryck 38. Nummer Ett tryckte 38. Rösten sa Du har kommit till avdelningen för mottagande av utpressningar och annan brottslighet, D.R.B.C. Just nu är det många som ringer D.R.B.C. Men vi tar emot ditt samtal så fort som möjligt. Du är placerad i kö och har nummer – fyra – i kön. Stanna kvar. Ditt samtal är viktigt för oss. Så spelade England, visserligen engelsk, men ändå tradig muzak.

”Vi står i kö”, förklarade Nummer Ett. ”Vi kanske skulle ringt tidigare på morgonen.”

”Eller sent på kvällen, då är det färre utpressningar, har jag hört”, sa Nummer Tio.

”Mm. Mm”, nickade Ett.

Så hördes till slut en röst ”Välkommen till Englands avdelning för mottagande av utpressningar och annan brottslighet, D.R.B.C. Marcus Press, tjänstgörande utpressningsmottagare. Vad kan jag hjälpa till med?”

”Det här är S.H.I.T.”, sa Nummer Ett. ”Vi pressar ut England.”

M. Press sa luttrat ”Javisst. Vilken summa rör det sig om?” Han fick summan och sa ”Då måste vi vända oss till Större Affärer. Var god dröj.”

”Men, va fan”, utbrast Nummer Ett. ”En kö till. Suck”.

Flera av numren suckade också och någon sa att, där har du resultatet av effektiviseringar. Öka bara administrationen så inget fungerar. Klart. Numren nickade och höll med.

Efter en oändlig tidsrymd svarade en officer av något slag ”Hur stor var utpressningssumman sa ni? Vem talar jag med förresten?”

”Namnet är irrelevant”, svarade Ett. Ett flertal nummer googlade och nickade sedan uppskattande när de förstod irrelevant, hehe. ”Vi har Englands guldreserv på vårt hemliga ställe. Hela. Vi kommer att ge er utpressningssumman på den infällda skylten nere till vänster.”

”Höger”, sa Nummer Noll.

”Höger.”

Noll tryckte in summan.

”Jaha”, sa officeren. ”Ringer ni hit för den summan? Den kunde D.R.B.C. ha expedierat utan vidare.”

”Vad då?” undrade Nummer Ett. Få se!” Summan på den till höger infällda skylten visade Pund: 19.23. ”Vad i helv... Nitton spänn!? Vad gör du Noll? Kan du inte räkna?”

”Eh, tekniska problem. Igen”, sa Nummer Noll. ”Vi skulle nog ha köpt Rolex i alla fall. Dyrt, men pålitligt. Men du skulle absolut ha Ryanair-skylden. Och de går ju bara till 19.99. Skulle sagt det då, men... Och dessutom skriva, menar du nog, inte räkna, man skriver in summan.”

Nummer Ett slet sitt hår och suckade. Tungt. ”Gör nåt åt det...”

Noll skrev in summan och sa ”Jaha, NU skrev jag in det, hehe.”

Ett såg inte det lustiga i det. Undra på det, hela S.H.I.T.s prestige stod på spel. Ett välrenommerat toppbrottsyndikat som det strular för, som inte ens kan hantera ett enkelt utpressningsfall. Prestigeförlust. Suck.

Ja, nu hade dock England den riktiga utpressningssumman.

Svaret från England lät inte vänta på sig. NEJ! Klart och tydligt NEJ!

”Jag vill påpeka”, sa Nummer Ett, ”att om inte ni vill betala går vi till en annan aktör, en Englands fiende till och med, kanske.”

”Gör det”, sa England kort. Nummer Ett tvekade lite. Vad nu? Blankt nej?

”Om ni har finansiella svårigheter kan vi ordna en avbetalningsplan till en attraktiv ränta. Om ni behöver...?”

”Vi behöver fan ingen avbetalningsplan. Vi är England. Förresten”, fortsatte officeren, ”har ni verkligen Englands guldreserv i ert gömställe, Uråsa.

Nummer Ett satt tillintetgjord. Visste de om Uråsa? Va sjutton. Inte numret. Den lätta svordomen.

Så sa officeren ”Ursäkta, men vi måste gå till reklam. Sitt kvar. Vi är straxt tillbaks.” Va, tänkte Nummer Ett t o m Nummer Tjugofem. Reklam? Javisst, ja, hela England, Storbritannien, drivs ju kommersiellt. Då är det helt nödvändigt att ha massvis med inkomster, intjänade på alla sätt för att kunna finansiera reklamfilmerna och så. Och bonusarna till topptyperna. Dessutom ska ju högerpolitikerna kunna säga att vi sänker skatten. För topptyperna i alla fall, i mindre text. Nummerbyrå väntade. Lika långa reklamavbrott, som på trean, fyran, femman, sexan, sjuan, åttan, nian, tian, elvan och tolv. Outhärdligt. Nummer Ett var nästan beredd att ge upp allt. Det här gick inte riktigt enligt planen.

England kom tillbaks. Officeren sa ”Före pausen ringde S.H.I.T upp för att utpressa oss, England. Man begärde först en löjligt liten summa, men ändrade sig sedan till en större, mer respektabel. Straxt före pausen sa England nej till att betala den. Vi avslöjade också att vi vet var den engelska guldreserven befinner sig. S.H.I.T. blev förbluffade. Vad ska nu hända?”

”Uråsa?” sa Nummer Ett. ”Hur vet ni det?”

”Vi har våra sätt, våra tillvägagångssätt och metoder. Metoder och tillvägagångssätt. Har ni kontrollerat guldlasten på senare tid?”

”N-ne-nej”, stammade Ett. ”Men det är säkert.”

”Säkert?” Officeren småskattade. ”Jag kan rapportera nyheter då för er. Vad roligt. Era, hehe, guldtackor, innehåller de guld? Njae, kanske inte så mycket guld som fastmer likkistor. Ja, visserligen små, men likväl kistor. Guldmålade. Hehe, likväl...”

Nu satt Nummer Ett, likt sin kontrahent Sistemans-Ststrongh, om ni kommer ihåg, som ett outrätat frågetecken. Likkistor?

”Ja”, fortsatte officeren oförtrutet, ”kistor. Uråsa ägs ju av ert ”företag” Träfrack i Öst, en del av International Wooden Dress Coat Ltd. De tillverkar, som ni vet, som en front, kistor, kistor i alla storlekar, små, stora, mellanstora, mellansmå, extra stora, extra, extra stora o s v. Det som ni S.H.I.T. tror är guldtackor är nu små kistor för hamstrar,

småfågel, dansmöss o dyl. Haha. Hi.

Kunde Nummer Ett ha blivit mer outrätad skulle han vara det. Han var paff. Han var häpen, förbluffad, förvånad, konfys, mållös, konsternerad, tillintetgjord, ja, massvis med sånt man kanske måste googla på.

Ett meddelande kom in som sa att en intern undersökning hade visat att England hade rätt. S.H.I.T. var, faktiskt rättmätiga, ägare till tiotusentals små likkistor för smådjur i en Hercules på Uråsa flygfält.

Och, som för att strö salt i såren hos Nummer Ett, troligen snart ex-nummer Ett, sa England helt lakoniskt ”Guldreserv, guldsmescherv, bla, bla. Guldet är egentligen inte värt så mycket för England. Vi har våra reserver i Shitcoins, en sån där krypterad valuta, som inte låter sig stjälas så lätt. Inte så länge vi har Multi Global On-Line Security Corp. som övervakar och skyddar alltihop.

Nummer Ett sjönk ihop. Detta var slutet. Slutet.

5. Avrundning

Nå, vad hade hänt med guldets. Jo, vår vän T. Raitor, Mr T, flygmeknikern på Uråsa, som ju var en toppagent för England hade bytt ut alla guldtackorna mot de små smådjurskistorna. En hästjobb i smådjurens värld för en ensam agent. Han hade fyllt var kista med sand för att få samma tyngd ungefär. Guldtackorna hade skeppats till England, som en leverans av smådjurskistor. Bytt är bytt, kunde någon tänka.

Nummer Ett hölls fullt ut ansvarig för misslyckandet av Operation Guldlock. Han fick betala ett pris, 19.23 pund. Men han blev också avsatt men inte sparkad. Ett blev hastigt och lustigt – nå, kanske inte för Nummer Ett just – nya nummer Tretton. Han såg med skepsis på stolen, som han ju visste var liksom vändbar vid vissa tillfällen. Och vad skulle frugan och barnen säga. De fick ju skämmas.

Nya Nummer Ett installerade sig i Nöbbele. Det var vår insmältande vän från tesalongen i London, vår vän Gerry, toppagenten, den högutbildade, fullt kompetente och förmodligen den rätte mannen på den rätta platsen. Detta trots att han ju skulle leda och förorsaka mycket orätt i framtiden, som ledare för S.H.I.T.

Gerry visste också att Multi Global On-Line Security Corp. var en del av S.H.I.T.